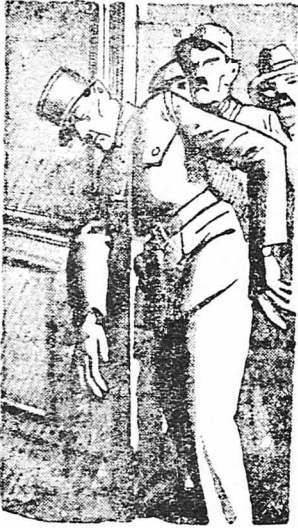

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ WARNOOD

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο χωροφύλαξ σωριάστηκε στο πάτωμα...

στό κρεβάτι της, μέσα σε μία λίμνη αίματος, με το κρανίο τοσκακιμένο από ένα σφυρί...

—Τι πάταγε, κύριε; Άκουσε ξαφνικά ο κ. Πιθουάν μία φωνή από πάνω του. Δεν άκουτε, μήπως; Τόση ώρα σάς ζητώ το ελιτσιρίο σας!...

Ο κ. Πιθουάν σήκωσε το κεφάλι του και κούταξε σάν αποβλακωμένος τόν εισπράκτορα τού μετρώ. Τά χέρια του ξεακολουούσαν νά τρέμουν νευρικά.

—Σάς ενδιαφέρει, λοιπόν, τόσο πολύ αυτό τού έγκλημα; Ξεακολουούσες ο εισπράκτωρ, ο οποίος είχε προσέξει ποιά είδησι διάβαζε ο επιβάτης.

Ο κ. Πιθουάν δέν τού αποκρίθηκε... Μιά άλλη σκέψη άπασχολούσε τού μυαλό του. Τού ήταν αδύνατο νά γυρίσει στό σπίτι του, νά περάσει τή νύχτα στό δωμάτιό του, γνωρίζοντας ότι στό άπάνω πάτωμα, στό πέμπτο δηλαδή, μία γυναίκα είχε δολοφονηθή άγρια, πριν από λίγες ώρες... Ο κ. Πιθουάν καταλάβαινε, ότι όλη τή νύχτα θά τόν βασάνιζαν φαντάσματα κ' εφιάλτες, ότι θά έθελπε διαρκώς μπροστά του τήν Άντουανέττα—μία γυναίκα διαγαγής ύπνοτου, μά καλόκαρδος—κατά έαθος—μέ τού κρανίο σπασμένο, μέ τά μυαλά χυμένα έξω...

—Όχι, όχι, θά τού ήταν αδύνατο νά γυρίσει σπίτι του κείνο τού θράδι... Και ο κ. Πιθουάν σηκώθηκε βρβίλος και βγήκε θιαστικός από τού θαλάμι, απράγχνοντας τούς άλλους επιβάτες και αίνοντας έμβρόντητο τόν εισπράκτορα...

Τή νύχτα κείνη, ο κ. Πιθουάν δέν μπόρεσε νά κλείσει μάτι στό δωμάτιό του λαϊκού ξενοδοχείου, στό όποιο κατέφυγε ύστερ' από ένα άσκοπο περίπατο και τού όποιο θριασκό μακρτά, πολύ μακρτά από τήν γειτονιά του... Στριφογύριζε στό κρεβάτι του, μέ μέτωπο ιδρωμένο, μέ μάτια όρθόνοιχα... Τό έγκλημα πού είχε γίνει μέσα στό σπίτι του είχε άναστατώσει τόν κανονικό ρυθμό τής ζωής του, τόν είχε ρίξει ξαφνικά σ' ένα άλλο κόσμο, γεμάτο νεκροκεφαλές! Κάθε σοά πού ο κ. Πιθουάν διάβαζε στις έφημερίδες τις λεπτομέρειες ενός έγκλήματος, κουνούσε τού κεφάλι τού μέ δυσπιστία. Είχε τή γνώμη, ότι οι δημοσιογράφοι ήταν ύπεροβολικοί στις περιγραφές τους... Τώρα, όμως, πού έγινε μία τέτοια άνατριχιαστική περιπέτεια στό σπίτι πού έμενε και αυτός, ήταν άναγκασμένος νά παραδειγθί, ότι ύπληρε και μία άλλη πραγματικότητα, μία πραγματικότητα τρομερή και έπιφοθη, πλημμυρισμένη στό αίμα!...

—Όλη τήν μέρα, ο κ. Πιθουάν ήταν άπράσματος και άφρημένος στη δουλειά του, νά βασμό πού άνάγκασε τόν προϊστάμενό του νά τού κάνει παρατήρησης. Και όσο θοά-

—Όταν ο κ. Πιθουάν, ένας ηλικιωμένος υπάλληλος σ' ένα κατάστημα ειδών ταξειδίου, άνοιξε, στόν ύπόγειο σιδηρόδρομο πού θά τόν έβγαζε κοντά στή γειτονιά του, μία απογευματινή έφημερίδα και διάδαε ότι έγινε φόνος στό ίδιο σπίτι πού κατοικούσε κι αυτός, ένοιωσε ένα δυνατό κλονισμό, πού έκανε τά χέρια του νά τρέμουν. Τό πρωτό, έφυγε από τού σπίτι του, χωρίς νά ξέρη τίποτα. Μά κι' αυτή ή θυρωρός άγνοούσε τού έγκλημα. Τό έμαθε—όπως έγραφε ή έφημερίδα—μονάχα κατά τού μεσημέρι, όταν πηγαίνοντας στό δωμάτιό τής Άντουανέττας Λεπελιέ, μιάς νοκάριας πού έμενε στό πέμπτο πάτωμα, τήν βρήκε ξεπλωμένη

δυναξέ, ο κ. Πιθουάν άρχισε νά κυριεύεται από άκατανίκητη ταραχή μέ τή σκέψη ότι σε λίγο θά έπρεπε νά γυρίσει σπίτι του—στο σπίτι τού έγκλήματος!—άφού τά οικονομικά του μέσα δέν τού επέτρεπαν νά κοιμάται σε ξενοδοχείο και νά πληρώνει και νοίκι δωματίου... Σίγα-σίγα, όμως, παράνευ μετασολή έγινε στήν ψυχή τού κ. Πιθουάν. Άρχισε νά αισθανεται μία νωστή έπιθυμία νά βρεθί μία ώρα άρχίτερα σπίτι του, στό δωμάτιό του, κοντά στό δωμάτιό όπου δολοφονήθηκε τόσο άγρια ή Άντουανέττα. Και, μόλις έκλεισε τού κατάστημα, ξεκίνησε θιαστικός νά πάει τού μετρώ... Έφτασε σπίτι του, στήν όδω Άλμυτέρ, τρεγοντας σχεδόν, σάν νά τόν έσπρωχνε μία άγνωστη δύναμη... Και αυτή ή δύναμη τόν έκανε νά μη σταθή στό πάτωμα του, μά ν' ανέβη μερικά σκαλιά άκόμα, νά κτάσθ στό άλλο πάτωμα, νά πλησιάσει τήν πόρτα τού δωματίου τής δολοφονημένης, νά σκύβη και νά ρίξει μία ματιά στό έσωτερικό από τήν κλειδαρότρυπα, σάν νά περιμένα νε δη τήν Άντουανέττα ξεπλωμένη άκόμα στό κρεβάτι της, πλημμυρισμένη στα αίματα, μέ τού κρανίο σπασμένο και μέ τά μυαλά χυμένα έξω!...

—Τι κάνετε αυτό, κύριε; Άκουσε ξαφνικά μία δυνατή φωνή. Ο κ. Πιθουάν τινάχτηκε πίσω και είδε τόν κ. Άντουάν, ένα εικαστικό κλητήρα, ο οποίος ανέβαινε στό δωμάτιό του, στό παραπάνω πάτωμα...

—Δέν... δέν... τίποτα... τραύλισε ο κ. Πιθουάν. Ο κ. Άντουάν τού έριξε μία παράνευ ματιά, κούνησε τού κεφάλι του και άρχισε νά ανεβαίνει τά σκαλιά πού έβγαζαν στό έκτο πάτωμα, χωρίς νά προσέθεσι τίποτ' άλλο...

Μά ο κ. Πιθουάν έτρεμε τώρα από τού φόβου του. —Τι έκανα! είπε μέ τού νού του. Ο κ. Άντουάν θά μέ ύποπτεύεται τώρα, ότι έγω σκότωσα αυτή τήν γυναίκα! Τι δουλειά έχω σ' αυτό τού πάτωμα; Και γιατί νά κινάω μέ στό δωμάτιό τής Άντουανέττας από τήν κλειδαρότρυπα; Όσα αυτά θά φάνηκαν ύποπτα στόν κ. Άντουάν!... Και πούλ ύποστα!... Με νομίζει τώρα φονή!... Θεέ μου! Τι νά κάνω;...

—Ότε και κείνη τή νύχτα ο κ. Πιθουάν δέν μπόρεσε νά κλείσει μάτι από τήν ταραχή του. Και τήν άλλη μέρα τού πρωτό, είχε τήν ύπνωση, ότι ή θυρωρός του και οι συγκάτοικοί του, πού ήταν συγκεντρωμένοι στήν πόρτα, σχολιάζοντας άκόμα τού έγκλημα, τού έβριζαν παράνευα θλέμματα ενώ περιούσε από μπροστά του...

Μέ τήν σκέψη ότι τόν ύποπτευόντουσαν για τού έγκλημα πού δέν είχε κάνει αυτός, ο κ. Πιθουάν άρχισε νά γίνεται νευρικός, δέυθμος, μιανήθροπος... Απέφυγε τή συντροπία τών φίλων του και περιμένα νά νυχτώσει καλά για νά γυρίσει σπίτι του, για νά μη συνατήση στήν σκάλα καένα νοκάρη, πού νά μη απεικρίσει τις έπιμονες ματιές πού τού έβριζαν οι συγκάτοικοί του...

Ο φόβος μάλιστα τού κ. Πιθουάν μετεβλήθη σε πανικό, από τή μέρα πού διάβασε σε μία έφημερίδα τήν είδησι, ότι ένας εισπράκτωρ τού μετρώ παρουσίαστηκε τόν άστυνομία για νά κотаγγείλη, ότι τού ίδιου πρωτό πού άνεκαλύθη τού έγκλημα τής όδου Άλμυτέρ, πρόσεξε έναν επιβάτη νά εκδηλώνη άπληροπνο τρόμο μέ τήν άνάληψη τών λεπτομερειών αυτού τού φόνου. Συγχρόνος, ο εισπράκτωρ έδωσε μία πιστή περιγραφή τού ντυσίματος και τής φυσιογνωμίας τού ταξειδιότη αυτού, πού τόν θεωρούσε πολύ ύποπτο...

Ο κ. Πιθουάν κόντεψε νά τρελλαθί από τήν άπλησία του. Πώς θά μπορούσει τώρα νά γλυτώσει από τήν καταδίωξη τών άστυνοικών, πού θά τόν άναγνώριζαν άμέσως, μόλις θά τόν έβλεπαν στό δρόμο, πώς ν' άποδείξει τήν άθωότητά του... Έπρεπε νά φύγει από τού Παρίσι, από τή Γαλλία... Τού έλειπαν, όμως, τά χρηματικά μέσα. Και, έξ άλλου, πού νά πήγαινε; Σε κάθε σταθμό, σε κάθε λιμάνι, σε κάθε σταυροδρόμι, θά τόν καιροφυλαγούσανε τά όργανα τής τάξεως για νά τόν συλλάβουν... Και ο κ. Πιθουάν, μέσα στήν παραζάλη του, πήρε τήν απόφαση νά διπλοκλειδωθί στό δωμάτιό του, νά παρατήρη τή δουλειά του—νά μη θγη τίδουλο από τού σπίτι του, ώστόσο λησμονηθή ή θλιβερή αυτή ύπόθεση! Άγώρασε ένα μουκαλάι ρούμι, μερικά τρόφιμα και όχηρώθηκε στό διαμέρισμά του...

Πέρασαν έτσι μία, δύο, τρεις μέρες... Η μοναξιά και ή σιωπή έκαναν τήν άγωνία του νά μεταβληθί σε παροξυσμό. Από τόν καιρό πού έλασε κάθε έπαφή μέ τόν έξω κόσμο, ένα σωρό ύποθέσεις και είκαστες βασάνιζαν τού μυαλό του. Τίποτα δέν μπορούσε νά τού ξεριζώσει από τού νού τήν πεποί-

Ο κ. Πιθουάν ρίχτηκε στο κενό...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 23η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

Όπως έποσηχθήκαμε, στην περασμένη 23η κλήρωση του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», περί της οποίας γράφαμε κατωτέρω, διετέθησαν δι.πλά δώρα διά τους κερδίζοντες, λόγω του ότι η 21η και 22α κλήρωσις δέν έγιναν, συνεπεί βλάβης του αριθμητήρος. Το αυτό θα γίνη και στην προσεχή κλήρωση.

Στις 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 2 Μαΐου έγινεν εις τα Γραφεία μας η 23η κλήρωσις διά την διανομή των δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παρισταμένων πολλών δημοσιολογίων και αναγνωστών μας.

Από την κληρωτίδα, εις την οποίαν είχαν τεθή όλοι οι αριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα του «Μπουκέτου», ανευρέθησαν κατά σειράν οι έξης αριθμοί :

Οι δύο πρώτοι αριθμοί, 13940 και 15490, οι οποίοι κερδίζουν Έκαστος δύοόλιχρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κάτωτι 18 αριθμοί, οι οποίοι κερδίζουν ανά έν βιβλίον του περιήμιου μνηστορήματος του Πόλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα» : 25673, 03962, 30902, 20420, 15402, 15060, 3903, 31970, 21970, 8345, 8363, 21773, 11169, 21011, 15101, 5694, 23472, 23681 και 5901.

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 40 και 90 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία των δύο πρώτων αριθμών 13940 και 15490), κερδίζουν ανά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας των τυχερών αναγνωστών μας.

Η 24η κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας θα γίνη και πάλιν εις τα Γραφεία μας, την 31ην μ. μ. της Τετάρτης 9 Μαΐου. Όσοι έπιθυμούν δέναντι να παρεμφεθούν.

Επίσης όσοι έν των αναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τά σχετικά δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς, αναγράφοντας επί του δελτίου τό όνομα των καθαρά, διά παραλάβουν δε τά βιβλία των από τά Ύπογραφεύσια της έπαρχίας των, εις τά οποία θ' άποσταλή — επί τούτου — μετά σχετικού όνομαστικού καταλόγου, και έπεξηγηματική έγχειρίδιον.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν και σήμερα τό δνόματα των τυχερών του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» :

Οι κ. κ. Τάκης Σακαβιάς, Γεράτσορα Κρήτης, Γωάννης Ζάννας Διοφάντης Έκτορικής Σχολής Σόφου, Γαγιένη Μαροή Χαλάνδρ, Νουφία Τουμαζιά Γεράτσορα Κρήτης, Δ. Λαλετιάς, Αμφικλείας 3 Αθήνα, Έμμ. Σολιδάκης Γεράτσορα Κρήτης, Γ. Χίνος δημοδιδάσκαλος Νεμεία, Β. Βασιλείου Αθήνα, Σπυρ. Ριζόπουλος Πάτρα, Σάββας Βικτωρίδης Αλεξάνδρεια, Ελευθ. Τούζος Ίσταμπούλ, Ρ. Τσακιδής Σόφου, Κ. Ρέγγου Ρέπουλη 72 Περασείν, Κ. Υδρέος Θέρσον 88 Περασείν, Χ. Δαμασκόπουλος Κοζάνη 15 Αθήνα, Μ. Κανακιάς Ήρακλείον Κρήτης, Ε. Δαγλαρίδης Σουά Όρρανόδον 9 Αθήνα, Χαρ. Μίνος Μανρωτάλη 48 Αθήνα, έκέρδισαν ανά έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

Η Ανς Ειρήνη Ψιτου, Σελόλια, έκέρδισεν έν αντίτιπον του μνηστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Η 25η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τά Δώρα)

Εις την 25ην κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, 0 1ος αριθμός θα κερδίη δύοόλιχρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Έννέα κατά σειράν αριθμοί θα κερδίζουν από έν βιβλίον του περιήμιου μνηστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα». Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τά δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού θα κερδίζουν από έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», άποσχεδίζοντες έτους δέλιον, έν των έπιστοιμμένων εις την Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου». Οι έν Αθήνας κερδίζοντες θα στείλουν τό φύλλον με τό έν αυτό δελτίον στά Γραφεία μας και θα παίνοιν τό δώρα των. Οι έν ταις έπαρχίαις θ' άποκότουν και θα μάς στείλουν τά δελτία των και θα λαμβάνουν τά δώρα των με τό Ταχυδουσειον ή μέσωσ των Ύπογραφεύσιον μας.

Κάθε αναγνώστης δύναται ν' άφαιρήσση και δύο και τρία φύλλα, ένα νά γίνη περισσότερες έλιπίδες κέρδου.

Τά αποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείνοιν τά δώρα των έντός τριών μηνών, άλλως δέν εϋθνήνομεθα σχετικώς.

θσαι, ότι τών ύποπεινόντωνσαν ώς δολοφόνο της συγκατοίκου του. Ήταν βέβαιος, ότι ή άστυνομία τόν κυνηγούσε, τόν παραμένον έξω από τό σπίτι του...

Η θυραρός του σπινέρο χτύπησε πολλές φορές, άνήσυχη, την πόρτα του διαμερισμάτος του. Μά ό κ. Πιθούαν δέν της έβωσε την παραμικρή άπάντησι. Έμενε άγρυπνος νύχτα και μέρα, σαν ένα θηρίο που έβρει ότι τό κυνηγούν... Στο μεταξύ, τά πρόβρια του είχαν σπείρη... Πεινούσε, μά δέν τολμούσε νά βγή έξω.

Την τετάρτη μέρα, κατά τά χαράματα, ή θυραρός ξαναχτύπησε την πόρτα.

—Μέσα είστε, κύριε Πιθούαν; φώναξε. Για τ' όνομα του Θεού, άν έστε μέσα, άπαντήστε μου! Κοντεύω νά τρελλαθώ με σας! Μήπως σας συνέδη τίποτα; Τι γινήκατε τόσες μέρες;

—Άλλ' ό κ. Πιθούαν εξακολουθούσε νά σιωπώνη με μάτια όρθόστοιχα από τρόμο, κουλουριασμένος πίσω από την πόρτα... Θολές και υπερδτεμένες ήσαν ή σκέψεις του. Η καρδιά του γυμπίσε δυνατά στο στήθος του, σαν στερρά πληγωμένου πουλιού...

Σέ λίγο, θόρυβος σπιδάτων άκούστηκε στη σκάλα. Και, αγεδόν άμέσως, δυνατά χτυπήματα τραντάξανε την πόρτα. Και μία θεραιά φωνή άντήχησε σαν θροητή στ' αϋτιά του κ. Πιθούαν: —Έν όνοματι του νόμου, άνοιξαίτε!

Ο κ. Πιθούαν δέν μπόρεσε, μες στην άλλοσροσύνη του, νά κάνει τών πτόδ συλλογισμό, ότι ή θυραρός είχε καθήκον νά είδοσποίηση την άστυνομία, ότι ό νοικάρης της δέν έδινε τέσσερες μέρες πάρα σμεία ζωής και ότι είχε την πόρτα κλειδαμένη από μέσο... Φυλλάσθηκε, άπειναστικός, ότι οι άστυνομικοί ήγχαναν νά τον αϋτάθουν με την κατηγορία, ότι είχε δολοφονήσση την συγκατοίκου του! Πετόχησε, άλασπισμένος, ώς τό γραφεύτου, άνοιξαί τον συρτάρι κ' έβγαλε από μέσα ένα γεμάτο περιστρόφο.

Οι άστυνομικοί άρρισαν νά δοκιμάσουν διάφορα κλειδασπών πόρτα... Ο κ. Πιθούαν έσπρωγνε δυνατά τό λαμόι του με τό άριστρο του χέρι—με τό δεξιό κοστούσε τό περιστρόφο—για νά μήν ούρλιάσση από τόν τρόμο του...

Και, φαφικά, ή πόρτα άνοιξε!... Η ψηλή σιλουέττα ενός χωροφύλακα κροσσιάστηκε στο άνοιγμα της... Ο κ. Πιθούαν μάντεψε, ότι πίσω από αυτόν τόν χωροφύλακα θα στεκόνοτουσαν και άλλοι συνάδελφοί του, έτοιμοι νά χυμπίουν μέσα—και, μη γνωρίζοντας πειά τί κάνει, τέντωσε τό χέρι του και πυροβόλησε...

Ο χωροφύλαξ σωριάστηκε στο πάτωμα...

Κραυγές όρηγης και τρούμου άκούσθηκαν... Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και πλήθος άνώτων όρημης μέσα, δρασκελίζοντας τόν σκοτωμένο χωροφύλακα...

Μά δέν πρόφτασαν νά πιάσουν τόν κ. Πιθούαν και νά τόν άφοπλίσουν...

Γιατί έκείνος άνοιξε γελώντας όφρια, τό παράθυρο κ' έπεσε στο κενό, από ύψος δεκαπέντε μέτρον, άπλώνοντας τά χέρια του σαν φτερά πουλιού...

...Και την άλλη μέρα, ή έφημερίδες έγγραφαν πώς ό δολοφονής της Άντουσατέτας Λεπελιέ—ένιασ ακοδόχου με παρουσιαστικό άγαθού άνδρώ—εϋθλήνεται ότι τόν ανακάλυψαν από μία σύμπτωσι, αυτοκτόνησε, άφου προηγουμένως σκότωσε ένα όργανο της τάξεως...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ

Άχ, νά μπορούσα όλονυχτίς νά μένω στο πλευρό σου χρυσή μου άγάπη άρρωστη, και νάμ' έγώ γιατρόδ σου! Νά μ' έχησ στο προσκέφαλο της πίστης σου άχτίδα σαν μιάν εικόνα του Χριστού παρηγοριά κ' έλπίδα σαν του Χριστού τό δάκρυ μου νά σούδια σωτηρία, σαν του Χριστού ό πόνοσ μου χαρά για σέ κ' όγεία

Άχ, νά μπορούσα όλονυχτίς νά μένω στο πλευρό σου, τά μάτια μισοκλειόντας νά θλέπησ τ' όνειρό σου, τά μάτια μισοκλειόντας νάμια όνειρό σου πάλι, νά λές πώς είσαι, πιο καλά μες στη θαθεσία σου ζάλη νά λές πώς θα γνήρησ καλά άμα ξυπνάς και μ' είδες, νά λές: —Είμαι άρρωστ' ή καλά μες στις χρυσές έλιπίδες:

I. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

